

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Anden behandling af lovforslag nr. L 20: Forslag til lov om Den Internationale straffedomstol.

Af udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen). (FremSAT 4/10 2000. Første behandling 2/11 2000. Betænkning 19/3 2001).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Forhandling om redegørelse nr. R 14: Undervisningsministerens og erhvervsministerens redegørelse af 28. marts 2001 om erhvervsakademier som led i udvikling af erhvervsskoler.

(Redegørelsen anmeldt 28/03 2001. Redegørelsen givet 28/03 2001. Meddelelse om forhandling 28/03 2001).

Forhandling

Hans Peter Baadsgaard (S):

Jeg vil gerne først sige tak til undervisningsministeren og erhvervsministeren for redegørelsen om erhvervsakademier.

Baggrunden for dette uddannelses- og erhvervspolitiske initiativ er dels reformen om de korte videregående uddannelser og dels regeringens erhvervsstrategi, dk21, om at skabe regionale vækstmiljøer.

Den KVVU-reform, vi gennemførte for nogen tid siden, nedlagde jo 75-80 forskellige korte ud-

dannelser, og der blev oprettet 15 korte videregående uddannelser. Det betød faktisk en væsentlig kvalitetsstigning, et væsentligt kvalitetsløft for disse uddannelser, og det gav det positive resultat, at tilslutningen til disse uddannelser sidste sommer blev øget betragteligt.

Den udvikling er vi godt tilfredse med i Socialdemokratiet. Det bidrager til, at vi hurtigere når målet om, at mindst 50 pct. af en ungdomsårgang skal have en videregående uddannelse.

Ved at placere KVVU'erne, eller akademiuddannelserne, som de nu kaldes, på tekniske skoler og handelsskoler, får vi også her et kvalitetsløft i disse uddannelsesmiljøer, altså på disse skoler. Det vil selvfølgelig også gælde erhvervsuddannelserne, og det gør erhvervsuddannelserne mere attraktive, og det er også en udvikling, vi gerne ser.

De faglige uddannelser giver jo også adgang til akademiuddannelserne, så der er god sammenhæng mellem de faglige uddannelser og akademiuddannelserne, og på den måde vil hele den uddannelsessektor virke mere tillokkende for de unge, og det er en udvikling, som vi som sagt støtter meget.

Med placeringer af akademiuddannelserne regionalt, spredt ud over landet, får de unge en god uddannelsesmulighed uden at skulle flytte til de store uddannelsesbyer, og det lokale erhvervsliv får mulighed for videreuddannelse af deres medarbejdere. Også dette betragter vi både som en erhvervsmæssig og en regionalpolitisk udvikling, som er positiv for at imødegå den skævvridning af erhvervsudviklingen i Danmark, der ellers er tendenser til.

Nu tages så det næste skridt, nemlig oprettelse af erhvervsakademier, som er betegnelsen for et organiseret samarbejde mellem erhvervsskoler med det hovedformål at dække behovet for erhvervsrettet videregående uddannelse og erhvervsrettet voksenuddannelse i en region.

Erhvervsakademierne har både et uddannelsespolitisk og et erhvervspolitisk og et regionalpolitisk sigte, og det er en god sammentænkning, der her er, af uddannelsespolitik og erhvervspolitik.

I forhold til det uddannelsespolitiske er der det at give de unge muligheder for at få en videregående uddannelse ude regionalt og det, at der er relevant voksenuddannelse til rådighed regionalt.

Det erhvervspolitiske ligger selvfølgelig i, at virksomhederne gennem disse erhvervsakademier får mulighed for at opkvalificere deres an-

satte, deres personale. Kompetenceudvikling og uddannelsesplaner bliver her en lettere mulighed i samarbejde med erhvervsskolerne.

Så vil der også ligge den mulighed i erhvervsakademitanke – det håber vi også bliver en kendsgerning, og vi lægger stor vægt på det – at de kan udvikle sig til regionale videnscentre til gavn for udviklingen i virksomhederne. Så det uddannelsespolitiske og den kompetenceudvikling, der ligger dér, sammen med det erhvervspolitiske gør faktisk, at det her har et væsentligt regionalpolitisk element.

Etableringen af disse regionale netværk, samarbejdet mellem erhvervsskolerne ud over landet og et tæt samarbejde med de lokale virksomheder vil være til gavn for både de uddannelsessøgende og for virksomhederne. Og det er udviklingsmuligheder, vi lægger uhyre stor vægt på i Socialdemokratiet.

Der ligger et spændende udviklingspotentiale i dette her, og vi kan kun opfordre virksomhederne til at deltage aktivt i dette udviklingsarbejde sammen med skolerne.

Da man fordelte de kortere videregående uddannelser, var det jo ikke alle skoler, der fik imødekommet deres ønsker om at få en kortere videregående uddannelse. Disse skoler har nu mulighed for at være med i disse erhvervsakademier, altså indgå i det netværkssamarbejde. De kan i hvert fald ikke holdes ude, hvis de selv er interesseret. Og det ville jeg tro ville være til fordel for dem, for der er mange andre udviklingsmuligheder, der kan styrkes for disse skoler, selv om de ikke har en kortere videregående uddannelse. Deres muligheder for at få udlagt en kortere videregående uddannelse vil formentlig også kunne forbedres gennem det at være med i sådan et akademicenter.

Gennem den 4-årige aftale om de videregående uddannelser er der også sikret økonomi til disse erhvervsakademier. Jeg mener, at det er 190 mio. kr. over 4 år, der er til rådighed. Skolerne får altså en økonomisk tilskyndelse til at få etableret disse erhvervsakademier, og det er jo ikke så ringe.

I regeringens erhvervsstrategi, dk21, som jeg omtalte, er der også lagt op til at styrke regionerne ved at skabe regionale vækstmiljøer, også her er der afsat penge. Disse vækstmiljøer skal udvikle samarbejdet mellem virksomhederne og vidensinstitutioner. Og det vil spille godt sammen med den tænkning, der er i etableringen af videnscentret, som erhvervsakademierne jo udgør.

Der er alt i alt lagt op til en spændende udvikling ude lokalt, og vi kan kun opfordre til, at erhvervsskolerne går ind i dette udviklingsarbejde, og at virksomhederne spiller aktivt med; ikke mindst de erhvervsmæssige og regionalpolitiske muligheder, der ligger i dette oplæg, forventer vi os meget af i Socialdemokratiet.

Vi ser frem til en positiv og konstruktiv udvikling til gavn for den regionale erhvervsudvikling.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg er enig i mange af de bemærkninger, som hr. Hans Peter Baadsgaard kommer med, men en af de ting, som blev taget frem som en kendsgerning, nærmest ubestridelig kendsgerning, var, at man havde oplevet en kvalitativ forbedring af KVVU-uddannelserne.

Jeg sidder og læser redegørelsen igennem, prøver at følge den uddannelsespolitiske debat, og jeg har ikke set nogen undersøgelse af, at den reform, der blev iværksat sidste år, nogen steder har vist at have givet en kvalitativ forbedring af KVVU-uddannelserne.

Sagen er jo den, at regeringen i det her tilfælde, i en ellers fornuftig redegørelse, tror på, at big is beautiful, men det er der ikke nogen som helst ting der viser nogen som helst steder.

Vi havde hele debatten sidste år, og selvfølgelig kan man have kvalitative, gode uddannelsesmiljøer ude lokalt; i Tønder lige så vel som i Aalborg, i Holbæk lige så vel som i Horsens. Og problemet med hele den reform, der blev lavet sidste år, og som man til dels bygger videre på her, selv om man tager lidt afstand fra det, er, at man tror på, at jo større det er, jo bedre er det.

Så jeg vil godt høre, hvor hr. Hans Peter Baadsgaard har dokumentationen fra, at KVVU-uddannelsesreformen sidste år har givet en kvalitativ forbedring af uddannelserne.

(Kort bemærkning).

Hans Peter Baadsgaard (S):

Det skulle jo ikke være fremmed for hr. Brian Mikkelsen at vurdere en vares kvalitet på, om kunderne vil købe den.

Jeg har ikke nogen undersøgelse, og der er vel heller ikke lavet undersøgelser, al den stund disse KVVU-uddannelser efter reformen kun har været i gang i knap 1 år, men så vidt jeg husker, var der en betragtelig stigning i hvert fald. Jeg tror, det var 50 pct. flere, der søgte disse uddannelser. Det tager jeg som et udtryk for, at de unge men-

nesker og deres vejleder har skønnet, at det er en god mulighed for at få en videregående uddannelse.

Det er sådan set min dokumentation, og jeg har ikke andet, men den er vel heller ikke så ringe endda.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Nu blev der jo sagt fra Folketingets talerstol af hr. Hans Peter Baadsgaard, at KVV-uddannelsesreformen fra sidste år havde betydet, og jeg citerer fra hr. Hans Peter Baadsgaards tale, »en kvalitativ forbedring af KVV-uddannelserne«. Jeg kan så konstatere, at det er der ikke nogen dokumentation for. Et søgningsmønster viser jo ikke noget som helst om kvalitet i et uddannelsessystem.

Altså når nu Bilka sætter prisen ned på deres discountsodavand og de oplever en eksplosion i salget af discountsodavand, som stiger med 75 pct., fordi man har sat prisen gevaldigt ned, så siger det jo ikke noget om, hvorvidt den sodavand er god eller dårlig i forhold til de andre sodavand på markedet.

Men jeg kan konstatere, at der ikke er nogen undersøgelser, som viser det, og det var sådan set det, jeg gerne ville have verificeret, og så må vi selvfølgelig se, hvordan det går.

Redegørelsen her er udmærket, det kommer jeg også ind på i min tale, men der er ingenting, der viser, at bare fordi man samler uddannelserne i større enheder, bliver de bedre. Det er der altså ikke.

(Kort bemærkning).

Hans Peter Baadsgaard (S):

Jamen jeg forstår da godt hr. Brian Mikkelsens motivation for at ville vende det her et par gange eller tre, som nu forretningsordenen tillader det, for hr. Brian Mikkelsen mener, at der var nogle erhvervsskoler, der ikke blev tildelt KVV i det omfang, hr. Brian Mikkelsen skønnede de skulle.

Jeg vil vove at påstå, at der er en væsentlig forbedring. Se på beskrivelsen af KVV-uddannelserne, som de forefindes nu, og sammenlign dem med det, de afløste, så er der ingen, der kan være i tvivl om, at det er en væsentlig forbedring.

Jeg ved det også fra udsagn, men det er jo ikke nogen dokumentation, forstår jeg, i hr. Brian Mikkelsens opfattelse af ordet dokumentation. Det er ikke nogen dokumentation, at de

unge også udtaler, at det er en god uddannelse, og at de gerne vil søge den. Det er heller ikke nogen dokumentation måske, at virksomhederne synes, at det er godt, at vi har disse uddannelsesmuligheder, også for vores faglærte, så de kan blive løftet en lille smule i deres kompetence.

Så jeg er ikke i tvivl. Det er muligt, hr. Brian Mikkelsen er, men lad os så se udviklingen og se, om ikke det er en uddannelsesform, der slår igennem, og at virksomhederne også vil bruge den. Det er jeg overbevist om.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg vil gerne efterlyse den undersøgelse af eleverne, som hr. Hans Peter Baadsgaard henviser til, hvor de udtaler tilfredshed med KVV-uddannelserne. Jeg vil også godt efterlyse den undersøgelse af erhvervsvirksomhederne, som viser, at de er tilfredse med lige netop den konstruktion.

Se, der er jo to elementer i en sådan reform. Det ene er, hvilket vi også fra borgerlig side har været meget tilfredse med, at man har strammet op på de kvalitative krav til KVV-uddannelserne. Der har også været en indholdsdiskussion af det, og det har såmænd også været fint nok, at man har struktureret det på en anderledes måde.

Det andet har jo været den geografiske diskussion. Jeg kan forstå, at der er elevundersøgelser, at der er virksomhedsundersøgelser, som viser, at det er en glimrende måde, man har gjort det på. Men jeg kender ikke til de undersøgelser, så dem vil jeg da gerne vide noget mere om.

(Kort bemærkning).

Hans Peter Baadsgaard (S):

Er det tre gange, forretningsordenen tillader korte bemærkninger?

Det undrer mig, at Det Konservative Folkeparti, som næsten ved enhver lejlighed og somme tider med god grund argumenterer for, at nu skal vi have sat kvaliteten op i vores uddannelser, nu skal det virkelig blive bedre her i Danmark med vores uddannelser, nu hvor et enigt Folketing tager initiativet til at forbedre disse mange sporadisk opbyggede korte og videregående uddannelser, som det hed dengang, nu hvor man tager initiativet til at virkelig løfte dem kvalitetsmæssigt, ikke synes, at det er godt nok for De Konservative.

Det er selvfølgelig De Konservatives vurdering. Den kan man have. Men hvis De konservative mener, at der kan ligge en sådan uddannelse i enhver flække i Danmark, og at man alligevel kan fastholde kvaliteten, så er det De Konservative, der har misforstået det, for det kan man ikke. Derfor er der en balance imellem decentral adgang til det og kvalitetssikring.

Jeg har ikke sagt, at der er nogen dokumentation for det eller der er en undersøgelse. Jeg har mødt unge, der har sagt det. Jeg har hørt virksomheder, der har udtrykt det. Det var det, jeg sagde, og det mener jeg fortsat vi kan gå ud og konstatere, ellers kan vi jo se på søgningsmønstret.

Formanden:

Hr. Knud Enggaard som ordfører.

Knud Enggaard (V):

Da mit partis ordfører, fru Hanne Severinsen, ikke kan være til stede, skal jeg på Venstres vegne besvare redegørelsen, som vi takker for. Den kan vise sig at være et væsentligt bidrag til den videre udvikling af vore erhvervsskoler.

Det samarbejde, vi her har set, mellem Undervisningsministeriet og Erhvervsministeriets tror vi er et vigtigt signal om, at de to sektorer i fællesskab kan tilføre nye muligheder for uddannelserne og ikke mindst tilføre en bedre kvalitet og give erhvervslivet interesse for at være en del af vores uddannelsessystem til gensidig fornøjelse og glæde for begge parter.

Erhvervsakademibegrebet er jo ikke lovfæstet, men må udvikle sig i praksis, vel at mærke når kvalitetskravene er opfyldt, for en kvalitetsforbedring er jo sammen med erhvervslivets medvirken det centrale mål.

Sådan som det også fremgår, er der jo allerede en række initiativer i gang rundt omkring. Og vi anser det for meget vigtigt, at initiativerne kommer nedefra, og at processen ikke bliver topstyret. Det må meget nødtigt ende i en diskussion om procedurer og central inddragelse i, hvem der skal samarbejde med hvem.

Der er jo heldigvis som nævnt mange initiativer i gang med kompetencecentre og videncentre, hvor virksomheder går sammen med uddannelsesinstitutionerne, og det er Venstres forhåbning, at diskussionen om erhvervsakademierne vil blive en diskussion om, hvordan vi kan understøtte initiativer og sikre deres kvalitet.

Her spiller evalueringen selvsagt en hel afgørende rolle. Vi synes derfor også, at udviklings-

processen for erhvervsakademierne er ved at være på rette spor. Tilsvarende finder vi, at ønsket om dialogforum og webportal er en væsentlig ting.

Vi vil endelig gerne understrege det væsentlige i det regionale perspektiv. Vi må sikre, at uddannelsesmiljøerne forbliver i nærområderne. Og som i andre debatter om regionernes udviklingsmuligheder – vi har jo haft flere i Folketinget og får endnu flere af dem – så er der, tror jeg, et behov for, at vi klarere definerer, hvad der egentlig menes med en region.

Hvis vi f.eks. tager Sønderjylland, vil det nok i de flestes opfattelse være en region, men kigger vi på de faktiske forhold i den østlige del og i den vestlige del af denne landsdel, så kan der være meget store forskelle, som gør, at en institution i den østlige del af regionen ikke nødvendigvis føles dækkende for befolkningen i den vestlige del. Dette for nu at tage et eksempel, hvor der er behov for en lidt videre definition af, hvad en region egentlig er, og hvad vi sigter efter i dette spørgsmål.

Men igen: Tak for redegørelsen, som forhåbentlig kan være et skridt videre på vejen til det fremadrettede uddannelsessystem, som vi alle ønsker.

Brian Mikkelsen (KF):

Det er en flot, god og nødvendig redegørelse, som regeringen her i et samarbejde mellem Erhvervsministeriet og Undervisningsministeriet udsender.

Regeringens redegørelse tager udgangspunkt i – det synes vi er rigtigt og rimeligt – en erkendelse af behovet for en styrkelse af uddannelses-tilbudene i alle dele af landet. Det fastslås således, at formålet med redegørelsen er en opgradering af udbudet af erhvervsrettede videregående uddannelser. Og det er en opgradering, der samtidig med opfyldelse af krav om kvalitet og erhvervsrelevans skal sikre – og det er vigtigt – at uddannelserne tilbydes i alle dele af landet.

Ønsket er rimeligt nok at opbygge stærke regionsbaserede uddannelsesmiljøer med en tæt tilknytning til det lokale erhvervsliv. Og det er jo her, diskussionen om KVVU-uddannelserne kommer ind; den bliver nævnt sporadisk. For der skal selvfølgelig stilles store og endda efter min mening måske endnu større kvalitative krav til nogle af KVVU-uddannelserne.

Men det er væsentligt for os, og det synes vi også er grundtonen i hele redegørelsen, at man sikrer, at uddannelsesmiljøerne bliver spredt; at

der er mulighed for, at flest muligt unge kan tage en uddannelse; at der er mulighed for bedst muligt samspil med erhvervslivet lokalt. Og det er jo det, der gennemsyrrer hele redegørelsen, og det er vi sådan set meget tilfredse med.

Dermed altså også sagt, at vi fuldt ud kan tilslutte os så godt som alle intentionerne i redegørelsen. Det er jo en diskussion, som vi har haft mange gange i Folketinget, og nu må der efterhånden være basis for, at det kan være fundamentet for den videre udvikling af vores uddannelsessystem på det her niveau.

De mindre byer og landdistrikterne har jo, jf. den diskussion, der har været i Folketinget de sidste to uger om regional udvikling, også med arbejdspladser, kultur osv., brug for uddannelsesinstitutionerne for at overleve. Uddannelsesinstitutionerne er jo medvirkende til at give de enkelte områder en stærk identitet, mulighed for, at de unge bliver boende i området, etablerer familie osv.

Det giver mulighed for, at virksomhederne kan gå ind i et samspil med det lokale uddannelsesmiljø om udviklingen af uddannelserne, og hvor begge parter – altså både virksomhed og uddannelsesinstitution – kan få glæde af det samspil. Det er selvfølgelig forskelligt. I Sønderjylland er der nogle specielle virksomheder, ligesom der er en anden teknologi i Nordjylland. Og så er det vigtigt, at man har mulighed for at lave en synergi i sådan en kobling.

Set i det lys er redegørelsen et godt signal fra regeringen. Hele ideen om etablering af erhvervsakademier, som jo er det vigtigste i redegørelsen, som regionalt samarbejde mellem uddannelsesinstitutionerne og virksomhederne er et spændende udgangspunkt for etableringen af et uddannelsessystem med øget lokal forandring.

Samtidig lægges der op til en langt bedre udnyttelse af de kompetencer, der allerede eksisterer i de enkelte regioner.

Det er derfor et spændende oplæg, der, såfremt det lever op til intentionerne, kan skabe gode synergieffekter for regionerne og for Danmark.

Jeg ved ikke, om jeg skal rose undervisningsministeren eller erhvervsministeren for ideen om at sætte institutionsudviklingen i gang og dermed også lade skolerne påbegynde planerne i praksis, inden de lovgivningsmæssige beføjelser fastsættes. Det betyder, at skolerne får plads til at gøre deres erfaringer og tilpasse modellen til den virkelige verden. Og det er særdeles hen-

sigtsmæssigt i det her tilfælde, hvor regionale forskelle vil betyde, at grundlaget for de enkelte erhvervsakademier bliver meget forskelligartede. Og det er vigtigt, at der gives plads og frihed til at håndtere disse forskelle.

Den eneste lillebitte anke, vi har i forbindelse med redegørelsen, er den sædvanlige fra oppositionen med hensyn til handelsskolerne, nemlig at der mangler lidt økonomi i det her. Man henviser i redegørelsen til, at man i forbindelse med flerårsaftalen har afsat midler til opfyldelse af en række kvalitative mål – og jeg citerer fra redegørelsen – »... der kan ses som et økonomisk grundlag for den tilsigtede kvalitative udvikling af erhvervsakademier«.

Jeg vil i den forbindelse gerne gøre opmærksom på det, som vi jo også har været igennem en runde om, nemlig at landets handelsskoler er meget, meget trængte økonomisk i disse år – hvis nogen mod forventning skulle have glemt det. Størstedelen af de danske handelsskoler hutler sig således igennem med økonomiske underskud, fordi bevillingerne til visse dele af uddannelserne inden for systemet ikke dækker de reelle udgifter, eksempelvis skolernes udgifter til hhx-uddannelser.

Sammenholder man dette faktum med regeringens planer for skolerne som initiativtagere og deltagere i erhvervsakademierne, så ser regnestykket, i hvert fald fra den stol, jeg står på, ikke ud til at gå op. Jeg kan sagtens overbevises om det modsatte og håber da også på det.

Jeg hører fra handelsskolerne, at de ikke i dag, som økonomien ser ud, ser sig i stand til at påtage sig yderligere opgaver. Hvordan skulle de kunne det, når de i øjeblikket har svært ved at få de eksisterende budgetter til at hænge sammen? Og da de mange initiativer, som skolerne tænkes at være med til at iværksætte, kræver store ressourcer, kan man håbe på, at regeringen også vil være med til at afsætte yderligere økonomi, så man kan få gang i de nævnte initiativer.

Men som sagt finder Det Konservative Folkeparti, at redegørelsen indeholder rigtig mange gode og spændende ideer til nye initiativer. Vi afventer lidt mere konkret det økonomiske for at se, hvordan tingene holder vand, men vi kan bakke fuldt op om redegørelsens intentioner.

Der er lige et spørgsmål, som vi egentlig godt vil stille ministeren i forbindelse med debatten her: Traditionelt har man jo haft mulighed for at udvikle uddannelser på diplomniveau, og det står der ingen som helst ting om i redegørelsen, men det går jeg ud fra at man stadig væk kan

gøre i forbindelse med den videre udvikling af området.

Men alt i alt altså en opbakning til redegørelsen og opbakning til de videre initiativer på området.

Aage Frandsen (SF):

Redegørelsen fra erhvervsministeren og undervisningsministeren viser nogle spor, ad hvilke vi kan forvente, at uddannelsespolitikken med hensyn til samarbejde mellem erhvervsliv og uddannelsesinstitutioner kan forme sig netop på de her områder de kommende år.

Redegørelsen behandler problematikken om at fremme samarbejdet primært mellem erhvervsskolerne og i særlig grad de skoler, der udbyder kortere og videregående uddannelser.

Ud over at styrke uddannelsesstilbudet skal samarbejdet også sætte erhvervsskolerne bedre i stand til at udvikle samarbejdsrelationerne mellem virksomhederne og de andre relevante interessenter. Dette er et gode, og det er et rigtig formål, hvilket vi fuldt ud kan støtte.

Spørgsmålet er imidlertid, om det beskrevne grundlag og de opstillede incitamenter for samarbejde er tilstrækkelige og stærke nok. Redegørelsen er lidt uklar, når den beskriver, hvilke uddannelsesaktiviteter der skal samarbejdes om.

På den ene side fremgår det, at udgangspunktet for akademiredegørelsen er KVU-uddannelserne. På den anden side anvendes der udtryk som »erhvervsrettede videregående uddannelser« og »efter- og videreuddannelser«. Men nogen nærmere definition forsøges der ikke.

Vi skal huske på, at vi for kort tid siden har vedtaget en lovgivning vedrørende CVU, der også udbyder erhvervsrettede videregående uddannelser. Det forekommer derfor, at der kunne være et behov for nærmere definition af, hvad det er for uddannelsesaktiviteter, erhvervsakademierne faktisk skal beskæftige sig med og samarbejde om, herunder samarbejdet mellem akademierne og CVU'erne.

Det skal ikke være en snæver definition, jeg taler for, men det kunne være vigtigt, at man fik en nærmere præcisering, uanset om vi kalder det for akademier eller CVU'er, af de krav, der stilles til udbudet af en given uddannelsesaktivitet, herunder den kvalitet, der skal godkendes af ministeriet.

Der har gennem årene været forsøgt et samarbejde mellem erhvervsskolerne, uden at det har givet de allerbedste resultater. Fra politisk hold har man ikke villet fastsætte en egentlig pligt til

samarbejde, og det kan vi også godt forstå og tilslutte os. Det skyldes jo også delvis, at erhvervsskolerne som de øvrige uddannelsesinstitutioner fungerer efter taxameterprincippet og derfor også er i en slags indbyrdes konkurrence.

Akademiredegørelsen peger ikke på nye, mere forpligtende bestemmelser med henblik på samarbejdet og med henblik på, at samarbejdet skal øges, men lægger op til, at man har en periode på 3-4 år, hvor akademierne selv kan eksperimentere med forskellige samarbejdsformer.

Tilsyneladende er det afgørende incitament, at akademierne kan få del i de midler, som ligger i flerårsaftalen, såfremt de etablerer et samarbejde med udgangspunkt i de punkter, der ligger i redegørelsen, og de otte områder, som flerårsaftalen peger på. I den forbindelse kan man så sige, at spørgsmålet er selvfølgelig, om økonomien er i orden, og her kunne jeg forstå på Det Konservative Folkeparti, at de er villige til at kaste en hel masse penge ind. Det lyder altid godt, at der er nogle, der vil det, og til efteråret i forbindelse med finanslovforhandlingerne må vi så se på, om der er partier, der er villige til at lægge flere penge på bordet i den forbindelse. Vi vil gerne se på det, men vi lover ikke noget på forhånd, for når man ikke har pengene, kan man ikke love noget. Det kan vi i hvert fald ikke, men vi ved godt, at der er andre, der gør det.

Der er i øvrigt ikke tale om, at akademibetegnelsen er udtryk for en ny juridisk enhed, som CVU'erne var det. Det er derimod en samarbejdsform, som et antal skoler kan få tildelt, hvis de kan dokumentere, at de kan magte opgaverne, således som det er beskrevet i redegørelsen. Hvordan man skal dokumentere dette, og hvordan godkendelsen i øvrigt skal foregå, er kun i begrænset omfang beskrevet. Samlet set kunne vi godt være i tvivl om, om der i redegørelsen ligger tilstrækkelige incitamenter til, at samarbejdet faktisk bliver i stand til at virke på en tilstrækkelig forpligtende måde, eller om vi igen om nogle år må konstatere, at der ikke er kommet nok i gang.

Spørgsmålet er, om vi får ret meget ud af at stille krav om, at akademiet skal være en juridisk forpligtende samarbejdsform på linje med CVU. Den fremgangsmåde, ministerierne har valgt, er jo at se tiden an i 3-4 år og i procesforløbet vurdere, om incitamenterne er tilstrækkelige. En sådan fremgangsmåde forudsætter efter vores opfattelse, at der aftales mere forpligtende procedurer, for at det kan sikres, at det går fremad med processen.

Det kunne være, at der på baggrund af nogle politiske drøftelser kunne aftales, at der foretages analyser efter f.eks. 1 og måske også efter 2 år for at se, hvor langt man er kommet, og i den forbindelse se på, om der er brug for yderligere incitamenter, for at man kan fremme den proces, som redegørelsen lægger op til. Jeg taler altså for, at man ikke venter 3-4 år, selv om man har det som tidshorisont, men at man allerede efter 1 eller 2 år kigger på, om den proces, som vi håber kommer i gang, også er kommet tilstrækkelig godt i gang.

Med de bemærkninger kan jeg sige, at vi synes, at det, der ligger i redegørelsen, er glimrende som udgangspunkt for, at man kan gå videre, når det drejer sig om samarbejde uddannelsesinstitutionerne imellem og samarbejde mellem uddannelsesinstitutionerne og virksomhederne. Vi vil godt bidrage til at støtte det fortsatte arbejde med henblik på at udvikle det, der ligger i redegørelsen.

Christian H. Hansen (DF):

Først vil vi gerne takke både undervisningsministeren og erhvervsministeren for redegørelsen. Vi synes i Dansk Folkeparti, at det er godt, vi får denne redegørelse, og jeg kan også lige så godt afsløre med det samme, at vi kan følge tankerne og intentionerne, der ligger i den.

Behovet for at etablere lokale uddannelsessteder er uhyre vigtigt. De svage områder, altså mindre byer og landområder, har behov for uddannelsesinstitutioner, fordi det mange gange hænger sammen med mulighed for overlevelse for de enkelte områder. Det er vigtigt, at man har nogle midler til at fastholde uddannelsessøgende mennesker, og det er også vigtigt for områderne, at man kan tiltrække nye uddannelsessøgende via uddannelsesmuligheder.

Præmien i denne forbindelse er ikke kun, at man tiltrækker uddannelsessøgende. Man tiltrækker også nye virksomheder til områderne, og derfor er det et meget vigtigt element, når vi taler om placeringen. Der er jo ingen tvivl om, at specielt vore yderområder har nogle katastrofale problemer i forvejen, og derfor er det glædeligt for Dansk Folkeparti, at det er nogle af de ting, man lægger op til i redegørelsen.

Men et af de spørgsmål, som vi i Dansk Folkeparti nok mener man burde have taget lidt mere fat i, er, om erhvervsskolerne rent faktisk er gearret til at klare disse mange nye opgaver. Man kunne spørge: Ligger erhvervsskolerne rent faktisk inde med den ekstra kapacitet, de ressour-

cer, som kræves for at løse de nye udviklingsopgaver? Derfor synes vi i Dansk Folkeparti, at der måske burde have været noget lidt mere fyldestgørende i redegørelsen om, hvordan man mener, skolerne kan håndtere de mange nye opgaver. Hvad gør man eksempelvis med det økonomiske aspekt? På side 10 i redegørelsen henviser man godt nok til flerårsaftalen og har også et par ord om økonomi, men jeg synes nok, man skulle være kommet med noget mere konkret, for der er jo ingen tvivl om, at økonomien også er en væsentlig del i denne sammenhæng. Men det er måske nogle af de ting, som kommer på bordet, når tankerne i redegørelsen bliver til mere konkret handling.

Man kunne naturligvis indskyde – jeg ved godt, at det ikke er noget, vi skal drøfte her i dag, men jeg kan ikke lade være med at gøre opmærksom på det – at handelsskolernes økonomi jo ikke er for god, og det er nok noget, vi ved alle sammen. Jeg siger det ikke for at starte en debat om det, men blot for at gøre opmærksom på, at det er et aspekt, man bør og skal have med i tankerne.

Overordnet er vi i Dansk Folkeparti positive over for tankerne, som ligger i redegørelsen, men spørgsmålet til undervisningsministeren kunne jo være: Er der reelt de midler, der skal til? Vi ved godt, at intentioner kan være flotte og gode, og man kan altid håbe på, at man virkelig når de mål, der er opsat. Men man ser desværre også tit, at det kan gå anderledes, når tingene bliver udmøntet og gjort til virkelighed.

Sluttelig vil jeg sige, at vi i Dansk Folkeparti mener, at der med denne redegørelse er sat nogle spændende ideer, tanker og nye initiativer i værk. Vi håber, at man når målet om etablering af fagligt stærke erhvervsakademier med tæt lokal fasttømring, som i særlig grad bliver til gavn for yderområderne, og vi ser frem til, at der fra regeringens side kommer flere og mere konkrete holddepunkter.

Ebbe Kalnæs (CD):

Da CD's ordfører, fru Susanne Clemensen, ikke kan være til stede, skal jeg redegøre for CD's holdninger på dette område.

Helt overordnet ser vi meget positivt på regeringens initiativer på området. Styrkelsen af erhvervsskolerne i form af erhvervsakademier ser vi som et væsentligt element i at fastholde det regionale.

Det, der er det helt afgørende, er samarbejde, men også fastholdelse af skoler. Troen på, at alle

får lov til at være med i en eller anden konkurrence, vil give en skæv udvikling, hvor de stærke regionale områder vil løbe med det hele. Fri konkurrence og fri kamp om kunderne ville blive den direkte årsag til, at det spredte, regionale skoleudbud forsvandt.

Det er meget vigtigt, at man netop i en stærk region med et stærkt erhvervsliv og et tæt samarbejde i stærke brancheområder bygger på det fællesskab, der kan opstå dér. For os er det væsentligt at sige, at det overordnede ledelsesmæssige og koordinerende samarbejde i et område er måden, der sikrer, at der er et ordentligt og tilstrækkelig spredt udbud de steder, hvor uddannelserne skal ligge, så det også får den regionalpolitiske virkning, at man ikke udtynder området. Netop ved at lave det samarbejde og lave den koordinering kan man samtidig opnå kvaliteten, og det lægger vi som andre også vægt på. Hvis man forvalter tingene rigtigt og ikke søger ind til store byer, men netop søger til bestemte områder med helt specielle ekspertiser og helt specielle egentlige kvaliteter, skabes der muligheder, som man kan bygge på, og vi ser gerne, at det arbejde udbygges.

Vi er med i forliget om det, der kaldes flerårssaftalen, og vi overholder selvfølgelig forliget. Men vi vil også gøre opmærksom på, som mange andre har gjort, at erhvervsskolerne har en række rent praktiske vanskeligheder, og at der helt oplagt også er problemer i finansieringsmodellerne, som ikke altid giver de helt rigtige tilskyndelser. Nogle organisationer, bl.a. Dansk Arbejdsgiverforening, peger på de vanskeligheder, der kan være, fordi man også i erhvervsskolesammenhæng anvender aktivering og andre opkvalificerende ting. Vi har ikke noget imod det, og man kan godt bestræbe sig på at bruge netop erhvervsskoleområdet til det, men man skal være meget bevidst om, hvad det betyder for dagligdagen, og hvilke konsekvenser det har.

Der er ingen tvivl om, at de sidste mange års finansieringsmodeller, som mere er gået på stor vægt på taxameter, ikke nødvendigvis giver en øget kvalitet og en bedre styring. I enkelte tilfælde vil man måske næsten kunne se eksempler på, at taxametermodellen generelt kan give en faldende kvalitet, kan give nogle forkerte indgang og motivationer til tingene, og at uddannelsesinstitutionerne måske er nødt til at tænke mere på at tilkæmpe sig elever, fordi det giver bevillinger, end for alvor lægge op til det, der

egentlig gerne skulle være det gennemgående tema, nemlig motivation og kvalitet.

Erhvervsskolerne skal selvfølgelig bruges og har en forpligtelse til at løse opgaver, som ikke på forhånd er helt målrettede. Men det er meget vigtigt, at alle vi, der er med i forligene, gør os klart, at når nogle peger på, at der er økonomiske og håndteringsmæssige vanskeligheder i et bredt erhvervsskoleområde, skal vi have kigget nærmere på det.

Men som sagt: Overordnet set kan CD fuldt og helt støtte de initiativer, der ligger i regeringens redegørelse.

Marianne Stentebjerg (RV):

Det Radikale Venstre finder redegørelsen yderst relevant for det videre forløb.

Vi ser erhvervsakademistrukturen som et vigtigt og spændende element for hele områdets udvikling. Det er yderst befordrende, at regionerne har et særkende, og at samspillet mellem erhvervslivet, skolerne og også gerne forskningen kan gro lokalt og regionalt. Dog bør der være et vist volumen for at få betegnelsen erhvervsakademi. Erhvervsakademierne kan give hele området en ny profil, som forhåbentlig kan imødekomme et større antal elever, som ser et stort fremtidigt potentiale i uddannelsesområdet.

Det Radikale Venstre er meget godt tilfreds med initiativet og ser frem til et frugtbart samarbejde mellem Undervisningsministeriet på den ene side og Erhvervsministeriet på den anden side for at fremme den erhvervspolitiske profil på dette felt.

Søren Kolstrup (EL):

Ja, der er jo ikke et øje tørt. Denne redegørelse indeholder lutter smukke hensigter. Jeg kan i hvert fald ikke finde nogen hensigt, man kunne sætte spørgsmålstegn ved.

Man vil gøre noget for videreuddannelsen, man vil gøre noget for vores produktionsgrundlag, og ikke nok med det: Her har vi et columbusæg, siger man, der skal være til gavn for regionen, måske for nærområdet, for erhvervslivet, for væksten, for konkurrencen, for eleverne, for de studerende, for alle. Det er jo bare godt. Det er så godt, at det er utrolig svært at finde en opposition mod det, hvis det var det, man havde lyst til.

Jeg har dog to forhold, jeg skal problematisere, og det ene er spørgsmålet om processen. Enhedslisten er enig i den betragtning, der ligger i

redegørelsen: Først praksis, derefter lovfæstelse. Men jeg vil gerne spørge, om det er korrekt opfattet, at forudsætningen for at få lov til at ud-danne inden for erhvervsakademiuddannelserne, som jo er den væsentligste grundstamme for dem, er, at man bidrager aktivt til erhvervsakademier. Hvis det er korrekt forstået, er spørgsmålet, om det ligger i den nuværende lovform, og hvis det ikke gør det, bliver der måske tale om en eller anden form for behov for snarlig lovfæstelse, i hvert fald på det punkt.

Jeg synes generelt, det er rigtigt at sige, at hvis man vil en ligelig udvikling i dette samfund under de herskende samfundsvilkår, er uddannelse et af de bedste instrumenter til det. Det er svært nok at bruge uddannelsesinstitutioner som et redskab til at skabe mere regional lighed. Det er ikke let, men det er faktisk det eneste effektive redskab, vi har.

Der skal ikke være tvivl om, at Enhedslisten ønsker og slås for nogle andre samfundsforhold, hvor vi i anderledes høj grad kan bruge produktionsgrundlaget som en faktor til at udjævne. Det kan man som bekendt meget vanskeligt under kapitalismen, f.eks. var det smukt, hvis vores fødevarerproduktion havde langt større spredning end arbejdede hen mod ét slagteri i Danmark. Det er vanvid, og jeg mener ikke, at nogen ved deres fulde fem kan forsvare det. Det kræver samfundsindgreb, men lad det ligge. Jeg siger det bare for at understrege, at indtil videre har vi uddannelse som et vigtigt instrument også i regionalpolitikken.

Det næste springende punkt er, hvordan vi skaber varige studiemiljøer og varige faglige miljøer, og her mener jeg ikke, vi kommer uden om, at det er nødvendigt med penge. Det er rigtigt, som det siges i redegørelsen, at der er midler til stede. Men hvis det er korrekt, som mange har været inde på – og det er jeg bange for – at erhvervsskolerne skranter, er der jo behov for at give sektoren et ekstra løft, og det springende punkt er, om der er penge nok. Der skal ikke herske tvivl om, at Enhedslisten er meget indstillet på at vurdere, om der er tilstrækkeligt med midler, og vi vil løbende være med til at gøre det.

Flere ordførere har været inde på det, og selv om det ikke lige er i fokus i dag, er der et problem med handelsskolerne og deres økonomi. Vi er enige med dem, der har sagt, at taxametrene er for ringe, og vi er enige med dem, der har sagt – det er måske ikke så mange, det er måske kun én i virkeligheden – at taxameteret ikke er et

instrument, et redskab, der kan stå alene, i hvert fald til at sikre en god finansiering. Men vi hører også til blandt dem, der siger, at hvis det virkelig skulle komme dertil, at vi skal tildele erhvervsskoleområdet flere midler, vil det forudsætte en nyorganisering af disse skolars måde at agere på og styre på og lege med penge på. Vi er ikke bare nogle, der kommer og siger: Værsgo, her er penge. Der skal være en langt mere grundlæggende drøftelse af, hvordan disse skoler agerer, både økonomisk og demokratisk.

Tove Videbæk (KRF):

Tak for en god redegørelse.

Kristeligt Folkeparti er enig i, at uanset hvor i Danmark man bor, skal man have mulighed for at få sit ønske opfyldt, i det mindste om en kort videregående uddannelse.

Der skal sikres en rimelig og fair regional fordeling af uddannelsesmulighederne. Uddannelsesinstitutioner i yderkantområderne har stor betydning for den erhvervsmæssige struktur i de enkelte regioner og i den forbindelse også kulturel og social betydning, hvis vi tænker langsigtet.

Desværre findes der nogle store, hvide pletter på landkortet, især i nogle områder i Midt- og Vestjylland og i Sydjylland, og i den forbindelse må jeg altså gøre opmærksom på et problem. I mange sammenhænge bliver der ved festlige lejligheder udtrykt ønske om, at folk skal flytte til tyndt befolkede områder, og at der skal være liv i landsbyerne. Men hvad i alverden skal de folk gøre, som bor der, hvis de ønsker videreuddannelse, f.eks. KVU?

De kan naturligvis flytte til de større byer, og i denne forbindelse tænker jeg på Esbjerg og Herning. De kan også blive boende og benytte kollektiv trafik frem og tilbage, men hvad nu, hvis man bor ude i en landsby, hvor kollektiv trafik består af en bus, der går 2-3 gange om dagen og ikke i weekenden? Så er der kun tilbage, at de studerende må køre i egen bil frem tilbage hver dag, måske 50-100 km hver vej. Det vil de sikkert også gerne, men det koster jo altså penge, og dem har de studerende ikke ret mange af.

Nu er det jo nemlig sådan, som vi ved, at man kan få tilskud til kollektiv trafik. Man kan faktisk få 65 pct. rabat på billetterne til kollektiv trafik. Men hvad hjælper det, hvis man skal af sted kl. 23.30 om aftenen, altså før midnat, for at kunne være fremme på uddannelsesinstitutionen næste dag kl. 8? Sådan er det i nogle områder: De studerende spørger DSB, hvordan det kan

lade sig gøre at være fremme på uddannelsesinstitutionen kl. 8 om morgenen, og så siger DSB: Det kan kun lade sig gøre, hvis du tager af sted før midnat.

Det kan ikke være rimeligt, at vi siger til de unge, at de ikke kan få tilskud til egentransport eller fradrag i skatten på nogen måde. Det er ikke rimeligt, det er et grotesk problem, vi placerer studerende i yderområderne i, og det er ikke befordrende for at motivere de unge for at søge f.eks. en KVVU.

Redegørelsen taler om kvalitet og regionale hensyn som målsætninger i nævnte rækkefølge, men det er stadig ikke en selvfølge, at kvalitet og størrelse på uddannelsesinstitutioner hænger sammen. Erfaringer viser, at gennemførelsesprocenten for studerende generelt er højere på de mindre uddannelsessteder, så størst er ikke nødvendigvis bedst.

Det er en god redegørelse, men der skal, som også jeg har peget på, findes løsninger for de studerende i yderområderne og for dem, der bor i landsbyerne: Enten ved at der lægges flere KVVU'er ud i de hvide områder på landkortet, eller ved at der gives hjælp til de studerende til transporten, for det er et reelt problem. I øjeblikket har de ingen mulighed for at få råd til transporten, hvis der ikke er nogen i deres bagland, der hjælper dem med det.

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Jeg vil gerne indledningsvis takke for den meget positive modtagelse af redegørelsen.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at erhvervsskolerne får det meget klare signal fra Folketinget, at man støtter og tilskynder til en udvikling, hvor erhvervsskolerne i videre udstrækning samarbejder om de opgaver, de har.

Der er kommet en række bemærkninger af både mere faktuel og mere principiel karakter. For det første er det jo sådan, at grundlaget for overhovedet at kunne gå ind i overvejelser om, hvordan erhvervsakademier skal være, dels er erhvervsakademireformen, altså KVVU-reformen, og dels dk21, altså den erhvervsstrategi, som regeringen har lagt.

Med hensyn til KVVU-reformen har vi jo drøftet den et antal gange. Det, som var meget afgørende med den reform, var på den ene side at sikre adgang til uddannelser og på den anden side sikre grundlaget for at løfte en stadig kvalitetsudvikling af uddannelsen. Derfor vil det fortsat være sådan, at retten til at udbyde KVVU

vil bero på en vurdering af, om man kvalitativt kan løfte den uddannelse, man ønsker at løfte, enten alene eller i samarbejde med andre.

Et andet moment, som er en forudsætning for, at alt dette kan lade sig gøre, er selvfølgelig voksenuddannelsesreformen. Det at få et klart voksenuddannelsessystem, som giver muligheder for at definere de forskellige niveauer, både i forhold til videregående voksenuddannelse, diplomniveau og så fremdeles, samt muligheden for at opbygge kortere forløb, som bedre kan tilrettelægges efter virksomhedernes og medarbejdernes konkrete behov, er en meget væsentlig forudsætning. Vi håber meget, at erhvervsskolerne vil gå ind i udviklingen af de videregående voksenuddannelser som et tilbud for voksne, der på grund af deres erhvervsarbejde ikke har mulighed for at tage en fuldtidsuddannelse, men meget gerne på deltid vil kvalificere sig yderligere ud over deres erhvervsuddannelse.

Angående diplomniveauet er hovedreglen den, at det er de institutioner, som udbyder mellem lange videregående uddannelser, der udbyder de uddannelser. Det er begrundet i, at diplomniveauet er sidestillet med det niveau, man har på MVU. Når jeg siger, det er en hovedregel, er det naturligt, fordi det skal være sådan, at de steder, hvor man kvalitativt vil kunne løfte en diplomuddannelse, og hvor man har den faglige baggrund til at gøre det, hvilket ikke nødvendigvis er tilfældet ved MVU, bør det være muligt.

Vedrørende KVVU vil jeg bare nævne én ting. Hr. Brian Mikkelsen nævnte indledningsvis, at regeringen synes at tro på, at big is beautiful. Tværtimod, vil jeg sige. Vi tror på, at samarbejde er godt, og at samarbejde kan være med til at indfri de ambitioner, vi har med hensyn til kvaliteten og samarbejdet med erhvervslivet i øvrigt om uddannelsernes indhold og deres udbud. Det er dét, som har været kernen. Vi ønsker at opretholde, sikre og udvikle de eksisterende uddannelsesinstitutioner, samtidig med at vi giver dem tilskyndelse til at indgå i et samarbejde, der kan være med til at løfte kvaliteten.

For nogle institutioner, som er blevet godkendt til at udbyde akademiuddannelser, er det sådan, at de i hvert fald har et arbejde at gøre for at kunne leve op til de kvalitative krav, der stilles i kvalitetsbekendtgørelsen. For disse skoler vil det at indgå i et erhvervsakademi formodentlig være et meget væsentligt bidrag til at sikre kvaliteten af uddannelsen og dermed også det fortsatte udbud af akademiuddannelsen.

Jeg er også meget glad for de positive ord, der er faldet om processen: det at tage udgangspunkt i praksis og derudfra tage pejling af, hvilke lovgivningsinitiativer der er nødvendige og rigtige for fortsat at støtte processen.

Vore erhvervsskoler er en meget dynamisk sektor. Der er et meget stort og udstrakt samarbejde, og der er mange overvejelser om samarbejdet, men også om egentlige fusioner. I redegørelsen lægger vi netop ikke op til, at fusioner er den drivende kraft, men det er klart, at nogle af de fusioner, som er forberedt, vil ske, også set i lyset af erhvervsakademiredegørelsen. Men det er jo ikke fusionen i sig selv, der er det interessante; det er det faglige forarbejde, som gøres for at give den nye institution mulighed for at løfte de uddannelser, man udbyder. I redegørelsen har vi lagt os meget bevidst efter at satse på samarbejde, ikke for at udelukke fusioner, men for at være sikker på, at samarbejdet bliver det overordnede princip.

Jeg tror også, det er vigtigt, som hr. Knud Enggaard nævnte på vegne af Venstres ordfører, at dialogfora og webportaler er meget afgørende redskaber. En ting er at etablere et erhvervsakademi, men noget andet er at sikre, at der er redskaber til en mere udstrakt deling af viden om, hvad der lykkes, og selvfølgelig også en gang imellem om, hvad der ikke lykkes, så man kan tage pejling af fejltagelserne. Det, at erhvervsakademierne har mulighed for tværgående at udveksle viden om, hvad der kommer til at foregå, kan være et af redskaberne til udvikling.

Jeg tror, vi har en diskussion til gode med hensyn til at definere, hvad en region er. I redegørelsen har vi været forholdsvis respektfulde over for det faktum, at en region kan være et meget dynamisk begreb. Det kan være en region, som vi almindeligvis tænker på med landets forskellige geografiske opdelinger, men det kan også være regioner, som er mere fagligt defineret. Derfor har vi meget stor respekt for, hvordan praksis vil udvikle sig med hensyn til regionsbegrebet, i stedet for at regeringen sidder og sætter streger på et landkort. Jeg tror, det er meget vigtigt at holde sig for øje, at det er dynamikken i sektoren, som skal være bærende for dynamikken i samspillet med erhvervslivet, som for alvor kan gøre, at vi kan løfte efter- og videreuddannelsesniveaet.

Jeg sætter også meget stor pris på de gode bemærkninger, der er kommet om at inddrage nogle af de kræfter, der ligger som et potentiale i samspillet mellem erhvervsliv og skoler. Jeg tror,

det er meget afgørende, både for at kunne tiltrække kvalificerede medarbejdere og for at fastholde deres mulighed for livslang læring, at erhvervsakademierne udbyder efter- og videreuddannelse.

Jeg har også noteret mig de bemærkninger, der er faldet om økonomien. Som det er fremgået af flerårssaftalen, er der i alt afsat 190 mio. kr. fordelt over 4 år til de kvalificerende samarbejder, som der lægges op til her, og det er min vurdering, at det er et meget udmærket bidrag til denne proces.

At der er faldet bemærkninger om handelsskolernes økonomi glæder jeg mig naturligvis over set i lyset af de tilstundende finanslovsforhandlinger på den anden side af sommeren. Jeg regner med, den konstruktive tone, som er slået an her i salen, også vil vise sig, når vi kommer til finansieringen af de økonomiske ønsker, man har. I øvrigt kan jeg i parentes oplyse, at det faktisk går bedre for handelsskolerne. Jeg tror, der er en fælles problemerkendelse, og det er faktisk sådan, at vi har en række handelsskoler, som er overordentlig veldrevne, og som ikke har underskud, bøvler selvfølgelig med at få rettet op på det, fordi man ikke ønsker en dårlig økonomisk situation.

Jeg tror, det er vigtigt, som også hr. Aage Frandsen nævnte, at følge processen og se på, hvordan det i øvrigt går om 1 eller 2 år, om resultaterne af vores intentioner begynder at komme frem i lyset. At vi så skal have længere tid til en egentlig lovgivningsproces, er noget andet, men jeg tror, det er meget vigtigt, at de positive ord, som er faldet i dag om redegørelsen og dens intentioner, rent faktisk følges op.

Vedrørende spørgsmålet om taxametersystemet vil jeg nævne, at vi har sat et arbejde i gang for at få en principiell udredning af systemets eventuelle styrker og svagheder. Det er meget vigtigt, at taxametersystemet ikke ses isoleret, men ses i sammenhæng med den måde, det fungerer på, og om det fungerer sådan, at pengene udløses i det omfang, de studerende studerer. Det skal ikke kun være et spørgsmål om at have et givet antal CPR-numre, men at der faktisk foregår kvalificerede studier og aflæggelse af eksaminer på vore uddannelsesinstitutioner. Det skulle meget gerne give institutionerne en tilskyndelse til at sørge for, at studiemiljøet er af en sådan kvalitet, at de studerende faktisk studerer og bliver ved med det.

En anden ting er, at taxametersystemet skal ses som et led i en række andre ting; herunder vores generelle evalueringer, vores censorinstitution, vores bekendtgørelsesstyring af uddannelsernes generelle indhold, kvalitetsbekendtgørelsen, som sætter rammer for udviklingen, og noget af det arbejde, som er gjort konkret, især på erhvervsskolerne, ud fra den strategi, som hedder Q-90.

For man har arbejdet overordentlig bevidst med at sætte nogle kvalitetsprogrammer i gang, som kunne sikre, at man fik en kvalificeret udvikling. Det er jo det, som er det drivende i det her, at vi meget gerne vil føre en regionalpolitik, som indløser de ambitioner, vi har på vegne af vores erhvervsliv og på vegne af de borgere, som bor rundtomkring i Danmark, men vi vil også meget gerne sikre, at det er et kvalificeret tilbud, de får, og ikke noget, som kun er drevet af regionalpolitik, men som er drevet af en tobenet strategi, som satser på, at de regionale hensyn skal tages, men det skal gøres på en sådan måde, at kvaliteten fortsat er til stede.

Med de få bemærkninger vil jeg sige mange tak for redegørelsens meget venlige modtagelse. Jeg tror som sagt, det er vigtig at følge det, og jeg tror, det er et godt rygstød til det samarbejde, som vi lægger op til, at Folketinget har givet det så god vind med på vejen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 80:

Forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af den regionale uddannelses- og forskningsindsats.

Af Else Winther Andersen (V), Brian Mikkelsen (KF), Christian H. Hansen (DF), Tove Videbæk (KRF) og Tom Behnke (FRI) m.fl.
(Fremsat 10/1 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Indledningsvis, blot for at ingen skal være i tvivl, vil jeg sige, at regeringen ikke kan tilslutte sig beslutningsforslaget om udformning af en særlig regional strategi for uddannelsesområdet, og det er ikke, fordi vi har noget som helst imod intentionen, tværtimod, den deler vi til fulde, og der er allerede en klar overordnet målsætning for regeringens regionalpolitiske indsats. Den fremgår af regeringens Regionalpolitisk Redegørelse 2001, som Folketinget jo som bekendt skal forhandle i morgen.

Den danske befolkning skal have gode, ligelige levevilkår, uanset hvor i landet man bor. Alle områder i landet skal være attraktive i forhold til udvikling og bosætning, og dermed også en intention og en ambition om geografisk fordeling af vores bosætning og af den økonomiske aktivitet.

Men inden for den målsætning skal der selvfølgelig skabes bæredygtige løsninger, som både tilfredsstiller hensynet til effektivitet og faglighed og hensynet til regioner og regionalpolitik, og samtidig skal der være plads til den forskellighed, som trods alt findes, og som bør respekteres, vores kongeriges begrænsede udstrækning taget i betragtning.

I uddannelsesområdets bidrag til balancen i den regionale udvikling er der to vigtige hensyn at tage:

Det ene er, at initiativerne skal sikre en hensigtsmæssig geografisk fordeling af kvalitativt stærke uddannelsesudbud. Det andet er at sikre, at vores regionale uddannelsesmiljøer indgår i en synergi med regionale institutioner og erhvervsliv.

Muligheden for at rekruttere veluddannede medarbejdere spiller en meget væsentlig rolle for virksomhedernes muligheder for at udvikle sig, og virksomheder i udvikling er jo også en af de ting, som man overvejer, når man begynder at overveje, hvor man skal bosætte sig som familie, som enkeltperson. En gennemgang af de sidste års indsats på uddannelsesområdet vil klart vise, at det regionale aspekt er højt prioriteret i lovgivningen og også i administrative løsninger.

Erhvervsskolerne udbyder både ungdomsudannelser rettet mod de hjemmeboende under 18 år og korte videregående uddannelser, som er rettet mod unge over 18 år, der jo som bekendt